

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Ellmount Gaming Ltd.**
se sídlem Ewropa Busines Center, Level 3/Suite 701, Dun Karm St.,
BKR 9034, Malta
zastoupen Mgr. Robertem Nešpůrkem, LL.M., advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 9. 2022 č. j. MF-1093/2019/3902-47

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

- I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra financí (dále též „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „ministerstvo“) ze dne 18. 10. 2021, č. j. MF-1093/2019/3902-41, jímž byl uznán vinným spácháním přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), spočívajícím v porušení zákazu provozovat hazardní hru v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) daného zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že na internetové stránce casinoroom.com prokazatelně dne 24. 10. 2018 provozoval hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, jmenovitě technickou hru podle § 3 odst. 2 písm. e) téhož zákona, označenou jako „Fire Joker“ a „Blackjack Multihand“ (dále též „hra“), a to dálkovým přístupem prostřednictvím internetu, bez jakéhokoliv omezení při zakládání hráčského účtu a přijímání nových sázek; internetová stránka casinoroom.com umožňovala registraci osob, které mají bydliště na území České republiky, vklad peněžních prostředků na uživatelské konto, a po zaplacení sázky v české měně umožňovala i účast na samotné hazardní hře, a to aniž by žalobci bylo ministerstvem vydáno povolení k provozování dle zákona o hazardních hrách. Za spáchání tohoto přestupku byl žalobci podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách a § 35 písm. b), § 37 a § 38 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč a povinnost podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky o nákladech řízení (vyhláška č. 520/2005 Sb., ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb.) uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrzeno.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně popsal skutkový stav a v *první žalobním bodu* namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nebyla naplněna skutková podstata přestupku, kdy od počátku tvrdil, že v posuzovaném případě nebyla založena působnost zákona o hazardních hrách ve smyslu § 2 odst. 2 tohoto zákona. Nemohl se tak porušení tohoto zákona dopustit a přestupek spáchat, což opakovaně ve svých rozhodnutích potvrdila i ministryně financí. Měl za to, že v řízení předložil argumentaci, z níž jednoznačně vyplývalo, že hra nebyla ani z části zaměřena nebo cílena na osoby, které mají bydliště na území ČR, ministryně se s argumentací žalobce ztotožňovala a věc ministerstvu opakovaně vracela. Žalovaný rozhodl zcela překvapivě a přesto, že v řízení nebyly zjištěny žádné nové skutkové ani právní okolnosti, které by spáchání přestupku bez veškerých pochybností prokazovaly, a které by zde nebyly v době rozhodování ministryně financí. Rozsudek Městského soudu v Praze, na něž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nově odkazuje (poznámka soudu - rozsudek ze dne 1. 3. 2022, č. j. 8 Af 22/2019-97, dále též „rozsudek osmého senátu“), vychází z odlišných skutkových okolností a je nepříhodný, proto jej nelze použít jako argument pro založení působnosti zákona o hazardních hrách. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil zásadu materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a současně rozhodl v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*.
3. Dále žalobce citoval ustanovení § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách a namítal, že nikdy neměl v úmyslu hazardní hry v ČR provozovat a dosud nikdy o vstupu na český trh neuvažoval. Závěr žalovaného o tom, že žalobce jím provozovanou internetovou

(technickou) hru cílil a zaměřil na osoby mající bydliště na území ČR, je dovozen pouze ze skutečností, že v kontrolovaný den (24. 10. 2018) bylo zaměstnanci ministerstva umožněno na webové stránce žalobce zřídit uživatelské konto, vložit finanční prostředky a následně realizovat technickou hru. Jedná se při tom o webovou stránku, u níž žalobce neměl v úmyslu, aby byla navštěvována osobami majícími bydliště v České republice. Z tohoto důvodu nebyla daná stránka vedena v českém jazyce, nebylo možné v tomto jazyce komunikovat s uživatelskou a technickou podporou stránky, žalobce ani v souvislosti s tím nerealizoval jakoukoli reklamu zacílenou na český trh.

4. Dále žalobce citoval z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a tvrdil, že umožnění registrace uživatelského konta, vkladu peněžních prostředků i samotné realizace hry osobám s bydlištěm na území ČR není zaměřováním. Jedná se o pouhou dostupnost, kterou nelze se zaměřování zaměřovat. Pokud by dostupnost znamenala zaměřování, vedlo by to k obecné povinnosti všech zahraničních provozovatelů blokovat české IP adresy. Takovou povinnost ale nelze ze zákona o hazardních hrách dovodit. K nastavení české předvolby a měny došlo bez úmyslu zaměřovat se na český trh – jde o technickou nuanci, která se nezřídka vyskytuje i u subjektů, jež ani ministerstvo nepovažuje za zaměřující se na český trh. Ministryně se ve svých rozhodnutích s jeho argumentací ztotožnila a nepovažovala pouhou možnost registrace osob s bydlištěm na území ČR za prokázání zaměření se ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Žalobce citoval z druhého zrušujícího rozhodnutí ministryně a dále uvedl, že ani skutečnost, že měl v rámci registrace na webových stránkách nastavenou možnost volby české měny a české telefonní předvolby, nebyla ministryní financí shledána za zaměření se nebo cílení na český trh. Namítal, že měl žalovaný dle rozhodnutí ministryně financí nalézt další relevantní indicie, ty však žalovaný nenalezl ani nalézt nemohl, neboť neexistují. Žalovaný nadále tvrdošijně dovozoval zaměření se, či zacílení pouze ze skutečností, že v rozhodném období bylo možné internetovou hru realizovat mimo jiné z území České republiky.
5. Žalobce dále opakovaně uváděl, že předmětné webové stránky nejsou a nikdy nebyly vedeny v českém jazyce, technická a uživatelská podpora rovněž nebyla a není poskytována v českém jazyce, a nikdy nerealizoval reklamu, která by se zaměřovala na český trh. K tomu poukázal na českou odbornou literaturu, důvodovou zprávu k zákonu č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, ve znění pozdějších předpisů, a tvrdil, že žádná z indicií, citovaných českou odbornou literaturou a důvodovou zprávou, nebyla splněna, až na jedinou - měnu v CZK. Za nelogický a účelový považoval odmítavý postoj žalovaného, že je nastavení české předvolby a měny technickou nuancí. Nesouhlasil proto se stanoviskem žalovaného, který v tomto ohledu dovodil zaměření na ČR z žalobcova tvrzení, že se v rámci své podnikatelské činnosti plánuje zaměřovat na nové trhy, jakož i z toho, že Českou republiku explicitně nevyjmul z působnosti svých obchodních podmínek, jako jiné zde uvedené země.
6. Žalobce k tomu namítal, že nemá povinnost ve svých obchodních podmínkách uvádět země, na které se podmínky nevztahují. To, že tak činí, je jeho volba a snaha předcházet nešťastným situacím, jako je čtyři roky trvající snaha vyjasnit otázku stojící před soudem. Už vůbec není možné, aby na základě toho, že nějakou zemi v obchodních podmínkách explicitně neuvedl, bylo dovozováno porušení českých právních předpisů. Považoval za nespravedlivé, aby po něm bylo požadováno uvedení všech možných zemí, na které se podmínky nevztahují. Žalobce chtěl působnost obchodních podmínek explicitně omezit u některých vybraných

zemí, což však neznamená, že se automaticky zaměřuje na všechny ostatní existující země, zde neuvedené.

7. Dále namítal porušení zásady *in dubio pro reo*. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a povinnost rozhodovat o deliktním jednání v pochybnostech ve prospěch obviněného. Dle žalobce z průběhu správního řízení o přestupku jednoznačně vyplývá, že jej žalovaný shledal vinným, aniž by bylo v řízení nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce v rámci své podnikatelské činnosti zaměřoval na český trh, tj. své služby cílil na osoby s bydlištěm na území ČR. Žalovaný tak rozhodl o vině a trestu v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zmíněnou zásadou. Tvrdil, že žalovaným odkazovaná judikatura není příhodná, neboť se Městský soud v Praze v rozsudku osmého senátu vyjadřoval ke skutkově zcela odlišné situaci, a v němž bylo nesporné, že přestupek spáchal subjekt jako provozovatel hazardních her, který se na český trh zaměřuje, resp. v České republice dlouhodobě vědomě poskytuje své služby, tj. provozuje hazardní hry. Dle žalobce žalovaný vytrhl pasáž daného rozsudku z kontextu, použil ji bez návaznosti na stěžejní skutkové okolnosti a vyvolal dojem, že je rozsudek osmého senátu dokladem správnosti jeho úvah o zaměření se žalobce na český trh, ačkoliv toto zaměření se či cílení nebylo u žalobce nade vší pochybnost prokázáno.
8. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil irelevanci argumentace žalovaného AML legislativou ve vztahu k předmětu posouzení. Za sporné považoval, zda by i jen z části cílil nebo se zaměřoval při provozování hazardních her na osoby s bydlištěm na území ČR, a zda tak na něj lze aplikovat příslušná ustanovení zákona o hazardních hrách. Nesouhlasil s úvahou žalovaného, že si musel být s ohledem na AML legislativu vědom, že jsou mezi jeho klienty i osoby s bydlištěm na území ČR. K tomu namítl, že bez ohledu na své povinnosti plynoucí z AML legislativy, zůstává tato skutečnost nadále neprokázána. Zopakoval, že žalovaný měl povinnost v řízení nalézt další indicie, které by prokazatelně svědčily o tom, že se při poskytování služeb zaměřil na Českou republiku. Žádné takové indicie, přes jejich odbornou literaturou a judikaturou relativně ustálenou množinu, žalovaný nenalezl a místo toho v řízení uvedl domněnky, plynoucí z pro věc nerelevantní legislativy na úseku AML.
9. Pro případ, že by soud shledal žalobní námitky nedůvodné, požádal o snížení uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Vyjádřil přesvědčení, že jsou dány konkrétní skutkové okolnosti pro uložení pokuty při spodní hranici zákonné sazby v symbolické výši, za kterou označil pokutu nepřesahující 3 %, maximálně 5 % z horní hranice sazby.
10. Poukázal na to, že u pokuty za daný přestupek není zákonem stanovená minimální sazba, tedy lze pokutu vyměřit v rozmezí 0 až 50 000 000 Kč. Pojednal o účelu a smyslu správního trestání a označil nejzávažnější případy spáchání daného přestupku, za něž označil několikaleté úmyslné obcházení zákona, spočívající v aktivním cílení na české hráče, včetně propagace her a aktivního vybízení k hraní, vědomé provozování hazardních her na českém trhu, včetně k tomu uzpůsobené zákaznické a technické podpory poskytované v českém jazyce, provozování her bez jakýchkoli sebeomezujících opatření, cílené zastírání provozování hazardních her na českém trhu apod., a tvrdil, že žádný z uvedených rysů nevykazuje.

11. Poukázal dále na polehčující okolnosti, které ministerstvo dle § 39 zákona o přestupcích zohlednilo. Žalovaný však pominul další okolnosti, k nimž je dle § 37 téhož zákona povinen přihlédnout, a jež žalobce popsal podrobně v rozkladu, na který tímto odkázal. Žádal, aby soud zohlednil zejména to, že po zjištění případného porušení zákona o hazardních hrách okamžitě dostupnost webových stránek zamezil, není subjektem běžně poskytujícím služby na území ČR a nikdy neměl v úmyslu své služby na území ČR poskytovat, byl legálním provozovatelem hazardních her v zahraničí na základě licence vydané příslušnými úřady v rámci EU na Maltě, ve Švédském království a ve Spojeném království, dosud se nikdy nedopustil porušení předpisů na úseku hazardních her v žádné ze zemí, v nichž své služby vědomě poskytoval, ministerstvo prokázalo pouze krátkou dobu trvání předmětného jednání, tj. jeden den v říjnu roku 2018, přičemž tento fakt nebyl při uložení trestu ani při stanovení výše pokuty zohledněn, umožnil nastavení sebeomezujících opatření, konkrétně nastavení maximální výše sázek za jeden den, týden nebo kalendářní měsíc, čisté prohry za jeden den, týden nebo kalendářní měsíc a dobu denního přihlášení na uživatelském koutu do jeho automatického odhlášení, nad rámec sebeomezujících opatření dále žalobce umožňoval nastavení časových úseků, kdy je možné se přihlásit k účtu, ale není možné hrát a vybírat peněžní prostředky, a možnost rozhodnout o svém vlastním vyloučení z hazardních her na konkrétní dobu bez možnosti následně toto rozhodnutí změnit, provozoval vyhrazenou sekci odpovědného hraní a kontroloval zapojení politicky exponovaných a trestaných osob, jakož i že zákazníkům, kteří utratili 500 Euro byl navíc přidělen osobní manažer, dohlízející na odpovědné hraní. Měl za to, že rozsahem a propracovaností těchto sebeomezujících opatření tedy spíše překračoval standardy ve smyslu zákona o hazardních hrách.
12. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ministerstva zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud soud neshledá žalobní námitky důvodné, aby změnil výrok II. rozhodnutí ministerstva tak, že se za spáchání přestupku ukládá správní trest pokuty ve výši 1 500 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popsal průběh předchozího řízení a vyjádřil se k žalobním námitkám. Zejména uvedl, že zaměření se, resp. cílení žalobce na osoby, které mají bydliště na území ČR, tedy splnění podmínek § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách, dovodilo ministerstvo z několika indicií, které ve svém souhrnu tvoří ucelenou soustavu důkazů, vytvářející navazující řetěz, jež ve svém důsledku vylučuje jakoukoli pochybnost o vině žalobce a zcela jej usvědčují. Argumentace ministerstva stran zaměření se, resp. cílení na osoby, které mají bydliště na území ČR, byla učiněna v souladu s pokyny ministryně financí, náležitě rozvinuta a doplněna, pročez žalovaný rozhodnutí ministerstva jako věcně správné potvrdil. Konkrétně poukázal na danou internetovou stránku a její obsah, důvodovou zprávu k § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách, pojem bydliště ve světle judikatury SDEU a práva Evropské unie, obchodní podmínky žalobce a AML předpisy, a povinnosti žalobce z nich plynoucí. Poukázal na judikaturu SDEU a konkrétní rozhodnutí, která dle jeho mínění na projednávanou věc dopadají.
14. K tvrzení žalobce o tom, že neměl úmysl provozovat na území ČR hazardní hry, neuvažoval o vstupu na český trh, ČR nepatří a nikdy nepatřila mezi země, v níž by své služby nabízel

nebo měl v úmyslu nabízet, že je umožnění registrace uživatelského konta, vkladu peněžních prostředků i samotná realizace hry osobám s bydlištěm na území ČR pouhou dostupností, a že k nastavení české předvolby a měny došlo bez úmyslu žalobce zaměřit se na český trh, žalovaný poukázal na zákon o přestupcích a celé české přestupkové právo, vycházející z objektivní odpovědnosti právnické osoby, přičemž zákon o hazardních hrách se ve své přestupkové části od tohoto konceptu nikterak neodchyluje. Dále žalovaný poukázal na rozpor tohoto tvrzení žalobce s jeho předchozími výroky, dle kterých měl v úmyslu oslovit potenciální zákazníky z mnoha zemí, mezi kterými byla i ČR, jak je uvedeno např. v podání žalobce ze dne 25. 11. 2019, označeném jako doplnění rozkladu proti prvnímu rozhodnutí ministerstva v řízení o daném přestupku, nebo v podání žalobce ze dne 30. 10. 2020, označeném jako doplnění rozkladu proti druhému rozhodnutí ministerstva ve věci přestupku. Nadto ty země, jejichž obyvatele jako své zákazníky žalobce oslovit nechtěl, byly z přednastavení her žalobcem výslovně vyjmuty, což sám deklaroval v rámci obchodních podmínek.

15. Žalovaný odmítl, že by nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Popsal obecný cíl správního řízení s tím, že tento kýžený „stav věci“ však musí být omezen na věci, které jsou podkladem rozhodnutí. Přesné a úplné zjišťování neomezeného okruhu informací by bylo nesmyslné a v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení. Dále poukázal na podstatu zásady procesní ekonomie, již je provádět jen ty úkony, které jsou nezbytné k vydání zákonného, věcně správného a spravedlivého rozhodnutí, event. jiného úkonu. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k zásadě hospodárnosti.
16. K námitce zjevné nepřiměřenosti pokuty žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 16/03 a tradiční zásadu správního trestání, dle které se protiprávní jednání nesmí vyplácet, a jejíž důsledné dodržování je dlouhodobou zárukou dodržování práva a předcházení recidivě.
17. Souhlasil se žalobcem, že zákon o hazardních hrách ani zákon o přestupcích výslovně nestanoví výši neoprávněného prospěchu získaného spácháním správního deliktu jako kritérium pro určení výše trestu, pročez by správní orgány měly ex officio tento údaj zjišťovat v těch případech, kdy je to možné a přihlídnout k němu. Upozornil však, že správní orgány nemají v řízení o přestupku zákonné oprávnění prolomit např. bankovní tajemství u českých bank, natož zahraničních. Naopak je to právě žalobce, který měl a má k dispozici informace ze svých bankovních účtů, kterými mohl prokázat výši případného obohacení, což v průběhu přestupkového řízení na podporu svého tvrzení neučinil. Proto ministerstvu a žalovanému nezbylo, než označit jeho tvrzení ohledně zanedbatelné výše jeho obohacení za nepravdivé.
18. Žalovaný dále poukázal na potřebu hodnotit přiměřenost pokuty nejen s ohledem na majetkové poměry pachatele, ale v první řadě s ohledem na okolnosti spáchaného přestupku, a ty dle odůvodnění správních rozhodnutí hovoří v neprospěch snahy žalobce o nižší sankci. Žalovaný zdůraznil, že uložená pokuta činí pouhých 10 % maximální zákonné výše. Nižší pokutu nelze uložit jednak s ohledem na vyšší závažnost přestupků v oblasti loterií a hazardních her, ale i s ohledem na nekonzistentní jednání žalobce, kdy na jedné straně trvá na tom, že se nezákonného jednání nedopustil a získané obohacení nevrátí, a na druhé straně se domáhá pouhého napomenutí, či dokonce upuštění od potrestání.

19. Žalovaný považoval výši uložené pokuty za důsledně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem odůvodněnou a žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
21. Zástupce žalobce zdůraznil jádro sporu, za něž označil výklad pojmu cílení a otázku, zda žalobce cílil na území ČR. Dále uváděl obdobně jako v podané žalobě a konstatoval, že si žalovaný zřejmě není jistý s „cílením“, a to jej zřejmě vedlo ke změně právní úpravy, kterou inicioval. Žalobce je ale trestán za jednání, které je přestupkem až od 1. 1. 2024. Rozhodnutí žalovaného bylo pro žalobce překvapivé, své služby na území ČR nezaměřoval. Argumentaci o obchodních podmínkách nepovažoval za validní, jinak by obchodní podmínky musely obsáhnout větší část světového společenství. Samotná existence obchodních podmínek není v rozporu s tehdy platným § 2 zákona o hazardních hrách, obdobně platí i pro AML legislativu. Měl za to, že vyvrátil tvrzení žalovaného k zablokování IP adresy. Poukázal na odbornou literaturu, rozsudky SDEU a bod 33 žalobou napadeného rozhodnutí, z něž je dle žalobce zřejmé, že žalovaný jeho důvody uznal. Tvrdil, že nebyly prokázány indicie zaměření, resp. cílení dle výkladové praxe.
22. Dle zástupce žalovaného byla argumentace ohledně zaměření se, resp. cílení žalobce na osoby s bydlištěm v České republice, v souladu s pokynem ministryně financí ve druhém zrušujícím rozhodnutí rozšířena takovým způsobem, že nyní již mohl žalovaný rozhodnutí ministerstva potvrdit. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by z předchozího zrušujícího rozhodnutí ministryně vyplývalo, že přednastavení české telefonní volby a české měny nemohlo být hodnoceno jako indicie takového zaměření. Zdůraznil, že je vše nutno hodnotit v kontextu, to ministerstvo učinilo a svou argumentaci rozšířilo. K tomu odkázal na obchodní podmínky žalobce, který sám uvádí konkrétní země, na nichž není dostupný a které úmyslně vyloučil, Česká republika ale mezi nimi není. Rovněž je nutno zohlednit povinnosti, které pro žalobce plynou z EU legislativy. Na tomto základě byl žalobce schopen seznat, že někteří z jeho klientů jsou osoby s bydlištěm v ČR, nicméně s tím nijak nenaložil, nereagoval na to, nevyvinul žádné úsilí, aby jím nabízená hazardní hra nebyla z ČR přístupná. To učinil až po zahájení správního řízení. Pokud tedy žalobce nevyloučit Českou republiku v obchodních podmínkách jako zemi, kde nepůsobí, umožnil nastavení, resp. používání české předvolby, české měny, umožnil registraci z české IP adresy a nezabránil osobám s touto adresou se na jeho stránky přihlásit, tak při zohlednění všech těchto okolností nelze nedospět k závěru, že na české občany skutečně cílil. Odpovědnost žalobce je přitom v českém právním řádu koncipována jako odpovědnost objektivní. Uloženou pokutu považoval za přiměřenou, neboť byla stanovena ve výši 10 % maximální částky, její odůvodnění je dle žalovaného srozumitelně a přezkoumatelné. Jednotlivé indicie byly hodnoceny komplexně a ve vzájemné souvislosti, není možné na ně nahlížet jednotlivě, jak činí žalobce. Souhlasil se žalobcem, že zákon o hazardních hrách neukládá povinnosti blokovat osoby z České republiky, ale z toho, že žalobce tak neučinil, ač zjevně mohl, lze usuzovat, že na osoby s bydlištěm v ČR cílil, a to právě ve vzájemné souvislosti se všemi skutečnostmi, které již uvedl.
23. Žalobce důkazy nenavrhoval. Soud o nich proto nerozhodoval.

24. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Z obsahu spisového materiálu (do něhož soud zahrnuje i správní spis ve věci zastavení řízení, vedeného pod sp. zn. MF-25696/2018/3403) vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:
26. V projednávané věci se jedná již o třetí rozhodnutí ministerstva a žalovaného. Vydání rozhodnutí správních orgánů ve věci daného přestupku předcházelo podnět hráče (došlý ministerstvu dne 7. 10. 2018), který dle svého sdělení na daných webových stránkách žalobce bez obtíží provedl registraci, platbu na herní účet a uskutečnil hru, a dále uvedl, že dle webových stránek jsou u nich čeští hráči vítáni. Ministerstvo na to ve dnech 24. 10. a 25. 10. 2018 zajistilo důkazy pro podezření, zda se na internetových stránkách žalobce neprovozuje internetová hazardní hra bez povolení. Pověřený zaměstnanec ministerstva tak provedl registraci uživatelského konta, vklad peněžních prostředků na toto konto a následně i samotnou realizaci hazardní hry, do níž vložil sázky (protokol č. j. MF-25696/2018/3403-2).
27. Na základě tohoto zajištění důkazů ministerstvo dospělo k závěru, že je důvodné podezření na neoprávněné provozování hazardní hry na dané internetové stránce, a že tato byla zaměřena mimo jiné na osoby s bydlištěm na území České republiky, neboť umožňovala registraci a následně, po zaplacení sázky v české měně, i samotnou realizaci hazardní hry osobám s bydlištěm na území ČR, přičemž v předmětném období nebylo žalobci vydáno základní povolení k provozování hazardních her, kdy žalobce nebyl jako legální provozovatel hazardních her uveden v seznamu těchto provozovatelů dle zákona o hazardních hrách a zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, zveřejněném na internetových stránkách ministerstva.
28. Po zahájení řízení o zápisu údajů na seznam nepovolených internetových her dle § 84 odst. 2 zákona o hazardních hrách (dne 20. 11. 2018, č. j. MF-25696/2018-3403-7) žalobce na výzvu ministerstva ve vyjádření se k podkladům a způsobu jejich zjištění zaslal ministerstvu dva e-maily. V nich žalobce uvedl, že již zamezil možnosti registrace nových hráčů z ČR, ukončil spolupráci s dodavatelem služeb, který chybně směřoval uživatele z České republiky na předmětnou internetovou stránku a zahájil proces rušení uživatelských kont dříve registrovaných hráčů z ČR (e-mail doručený ministerstvu dne 10. 12. 2018). Dále žalobce sdělil, že byl hráčům zaslán e-mail s informacemi o uzavření jejich herních účtů, registrovaní hráči již nemohou vkládat peněžní prostředky na svá uživatelská konta a nemohou se účastnit hazardní hry (email doručený ministerstvu dne 13. 12. 2018).
29. Ministerstvo uvedené skutečnosti ověřilo a dospělo k závěru, že provozování hazardních her prostřednictvím dané internetové stránky již není zaměřeno a necílí na osoby, které mají bydliště na území České republiky, proto rozhodlo o zastavení správního řízení o zápisu údajů na seznam nepovolených internetových her (dne 20. 12. 2018, č. j. MF-25696/2018/3403-19, dále též „řízení o zastavení“). Na základě těchto skutkových zjištění ministerstvo dospělo k závěru o spáchání shora označeného přestupku, pročež vydalo příkaz (dne 21. 1. 2019, č. j. MF-1093/2019/3902-2), proti kterému podal žalobce včas odpor.

Následně bylo provedeno dokazování, k němuž se žalobce nedostavil, ale vyjádřil se k důkazům a podkladům pro rozhodnutí (dne 28. 3. 2019).

30. První rozhodnutí ministerstva (ze dne 9. 10. 2019, č. j. MF-1093/2019/3902-16), jímž byl žalobce uznán vinným daného přestupku, byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 000 Kč a náklady správního řízení, bylo k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutí ministryně financí (ze dne 14. 5. 2020, č. j. MF-1093/2019/3902-24) s tím, že se má ministerstvo zaměřit na otázku odůvodněnosti určení druhu, výměry správního trestu a přiměřenosti výše pokuty, a dále na posouzení indicií z hlediska zaměření se, resp. cílení provozování internetové hry na občany s bydlištěm na území ČR jednotlivě, i v jejich vzájemných souvislostech (dále též „první rozhodnutí ministryně“).
31. Následně ministerstvo vyzvalo žalobce k doložení majetkových poměrů a po zvážení rozhodných skutečností rozhodlo tak, že žalobci za daný přestupek uložilo pokutu ve výši 5 000 000 Kč (rozhodnutí ze dne 23. 9. 2020, č. j. MF-1093/2019/3902-33), kdy svou argumentaci založilo mimo jiné na judikatuře Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) k tématu internetových stránek podnikatele, zaměřujícího svou činnost na členský stát, na jehož území má spotřebitel své bydliště. Dále argumentovalo ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích a mělo za to, že byla prokázána možnost registrace uživatelského konta osobou s bydlištěm na území ČR, vložení peněžních prostředků na toto konto i uskutečnění sázky hazardní hry, čímž došlo k porušení zájmu chráněného zákonem o hazardních hrách na území ČR.
32. Toto druhé rozhodnutí ministerstva zrušila ministryně financí (rozhodnutím ze dne 20. 7. 2021, č. j. MF-1093/2019/3902-39) mimo jiné s tím, že *„pouhá skutečnost, že český hráč hraje na internetové „webové“ stránce zahraničního provozovatele, neznamená sama o sobě jeho zaměření se na český trh“, přičemž „skutečnosti, že webové stránky účastníka řízení umožňovaly volbu české měny a předvolby českého telefonního čísla [.....] není samo o sobě dostatečnou indicií zaměření se na český trh“*. Dále ministryně mimo jiné uvedla, že případy řešené rozsudky SDEU, jimiž argumentovalo ministerstvo, byly odlišné – zaměření nebylo předmětem posuzování, ale bylo presumováno a SDEU se zabýval jinými otázkami, a že v posuzovaném případě nebyl prokázán aktivní kontakt žalobce s hráčem s bydlištěm na území ČR, pouze bylo prokázáno, že se takový hráč na internetových stránkách žalobce zúčastnil hazardní hry prostřednictvím automatizovaných funkcí webových stránek. Ministryně věc vrátila ministerstvu k posouzení, zda existují konkrétní další indicie, které by přesvědčivěji svědčily pro zaměření se nebo cílení žalobce k provozování hazardních her na osoby s bydlištěm na území ČR - internetová stránka v češtině, cílená reklama zaměřená na český trh, možnost komunikace s technickou podporou v ČR (dále též „druhé rozhodnutí ministryně“).
33. Ministerstvo znovu posoudilo jednání žalobce a opět jej uznalo vinným ze spáchání daného přestupku tak, jak byl popsán výše, a rozhodlo prvostupňovým rozhodnutím v nyní projednávané věci, kdy mu podle shora citované právní úpravy uložilo pokutu ve výši 5 000 000 Kč a náklady správního řízení.
34. Rozklad žalobce proti tomuto třetímu rozhodnutí ministerstva žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vešel na právní závěry ministerstva a pečlivě vypořádal veškeré rozkladové námitky žalobce, které

jsou obdobné žalobou uplatněným bodům, kdy podrobně uvedl důvody, pro které je považuje za vyvrácené.

35. Podstatou sporu je posouzení, zda správní orgány zohlednily při svém rozhodování stanovisko ministryně ve druhém zrušujícím rozhodnutí a právem usoudily, že jednání žalobce spadá do působnosti zákona o loteriích v rozhodném znění, či nikoli.
36. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
37. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách *hazardní hra provozovaná dálkovým přístupem prostřednictvím internetu (dále jen "internetová hra") se považuje za provozovanou na území České republiky, je-li i jen z části zaměřena nebo cílena mimo jiné na osoby, které mají bydliště na území České republiky.*
38. Podle ustanovení § 3 odst. 1, odst. 2 písm. e) téhož zákona *hazardní hrou se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. (2) Tento zákon upravuje tyto druhy hazardních her: (e) technickou hru.*
39. Podle ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona *zakazuje se provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.*
40. Podle ustanovení § 123 odst. 1 písm. b), odst. 7 písm. a) téhož zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru, (7) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu o 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene a), b), c), d), e), f), n) nebo r).*
41. Soud předně nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jak žalobce uvedl v návrhu na moderaci trestu. Podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích zabývali podstatou námitek žalobce a vysvětlili, proč je nepovažovali za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádali s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavili právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
42. Soud dále odmítá tvrzení žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a tvrzení, že sankcionované jednání nespadá pod působnost zákona o hazardních hrách (*první žalobní*

bod). K tomu soud poukazuje na výše uvedenou dějovou linku projednávané věci a skutečnost, že po druhém zrušujícím rozhodnutí ministryně ministerstvo a žalovaný, který jeho posouzení zjištěného skutkového stavu aproboval, přistoupilo ke komplexnímu posouzení všech zjištěných skutečností, a to každé jednotlivě a všech ve vzájemné souvislosti, a dospělo k právním závěrům, které soud považuje za souladné se zákonem.

43. Podle shora citovaného § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách ke spáchání přestupku postačuje, je-li hazardní hra provozovaná prostřednictvím internetu i jen z části zaměřena nebo cílena mimo jiné na osoby, které mají bydliště na území ČR.
44. Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že žalobce svým jednáním umožnil registraci uživatelského konta, vklad peněžních prostředků a samotnou realizaci dané hazardní hry osobám s bydlištěm na území ČR, a dále umožnil, aby byla v registračním formuláři u položky země („COUNTRY“) přednastavena česká telefonní předvolba, a v položce měna („CURRENCY“) česká koruna.
45. Z odůvodnění rozhodnutí ministerstva a žalovaného, na něž soud hledí v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů jako na jeden celek, je přitom patrné, že správní orgány respektovaly závěry druhého zrušujícího rozhodnutí ministryně financí a zohlednily při posuzování skutkového stavu nejen „*pouhou*“ skutečnost, že český hráč hraje na internetové stránce zahraničního provozovatele, a že to „*neznamená samo o sobě*“ jeho zaměření na český trh, jakož i, že „*samo o sobě není dostatečnou indicií zaměření se na český trh*“ okolnost, že webové stránky umožňují volbu české měny a předvolby českého telefonního čísla. Správní orgány totiž uvedené zohlednily i ve vztahu k dalším skutečnostem, tedy, že žalobce umožnil registraci uživatelského konta, vklad peněžních prostředků a samotnou realizaci hazardní hry osob s bydlištěm na území ČR.
46. Za přílehlavou projednávané věci soud považuje i další argumentaci obou správních orgánů, které své třetí hodnocení věci založily nově i na obchodních podmínkách samotného žalobce. Z nich je totiž zřejmé, že žalobce celou řadu zemí z působení svých internetových stránek vyňal, tedy je úmyslně vyloučil, u České republiky se tak však nestalo. Uvedené soud, stejně jako správní orgány, shledává dalším projevem zaměření se, resp. cílení na potencionální hráče s bydlištěm na území České republiky.
47. Soud ve shodě se správními orgány hodnotí takové jednání žalobce jako aktivní, se zaměřením, resp. cílením hazardní hry na obyvatele ČR, a stejně jako správní orgány soud vnímá vyjádření žalobce ve výše zmíněných doplněních jeho rozkladů proti prvnímu a druhému rozhodnutí ministerstva (kde uvedl, že bylo jeho záměrem oslovit potenciální zákazníky z mnoha zemí, aby zároveň uvedl, že se na Českou republiku nezaměřoval a nikdy necíлил), jako vyjádření protimluvné, neboť pokud je záměrem žalobce oslovit potencionální zákazníky, je zřejmé, že se na ně zaměřuje, resp. cílí.
48. Pro úplnost soud dodává, že se ze závěrů druhého zrušujícího rozhodnutí ministryně podává povinnost ministerstva posoudit, zda existují konkrétní další indicie, které by přesvědčivěji svědčily pro zaměření se, resp. cílení žalobce k provozování hazardních her na osoby s bydlištěm na území ČR. Ministryně tedy ministerstvu neuložila nalézt další indicie, jak žalobce tvrdí. Posouzení ministerstva, které vyšlo z dosavadně zjištěného skutkového stavu, kdy hodnotilo jednotlivá skutková zjištění celistvě, ale zároveň každé samostatně a všechna

ve vzájemné souvislosti, za užití skutečností, vyplývajících z obchodních podmínek žalobce, jakož i povinností žalobce z AML předpisů, přičemž vyšlo i z judikatury SDEU, zachycené v důvodové zprávě k § 2 zákona o hazardních hrách, takový „pokyn“ ministryně naplnilo.

49. Zaměřování se, resp. cílení na osoby, které mají bydliště na území ČR oba správní orgány důvodně posoudily i ve světle již výše zmíněných povinností žalobce z AML předpisů (*druhý žalobní bod*), které na provozovatele hazardních her v zemích EU dopadají, jak žalovaný podrobně rozvedl na str. 31 a následující žalobou napadeného rozhodnutí. Z jeho odůvodnění soud připomíná zejména povinnost žalobce k identifikaci a kontrole klienta, přičemž identifikaci klienta je povinná osoba povinna provést (nejen) při vzniku obchodního vztahu a kontrolu realizovat po celou dobu trvání obchodního vztahu, kdy registrace a vedení uživatelského účtu provozovatelem hazardních her do obchodního vztahu náleží. Při identifikaci hráče takový provozovatel hazardní hry zjišťuje a zaznamenává identifikační údaje hráče, do kterých se dle AML předpisů řadí i totožnost klienta, včetně jeho bydliště (resp. trvalý pobyt dle české AML legislativy - zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu), a další identifikační údaje, za něž je třeba považovat již zmíněnou, ve formuláři přednastavenou českou volbu požadovaného telefonního čísla hráče. Žalobce tak měl a mohl být schopen seznat, že jeho klienty jsou i osoby s bydlištěm na území ČR, a měl a mohl po tomto zjištění jednat. Za situace, kdy ve svých obchodních podmínkách nevyloučil Českou republiku z působnosti svých internetových stránek, neupravil možnost registrace, volby české telefonní předvolby ani české měny, a ani při identifikaci a kontrole podle AML předpisů nijak jinak nezareagoval na zjištění, že provozuje hazardní hru pro osoby s bydlištěm na území ČR, nelze nepochybně než dospět k závěru, že ze všech těchto skutečností, a v jejich vzájemné souvislosti, vyplývá, že se žalobce na tyto osoby zaměřoval, resp. cílil.
50. Nelze ani přehlédnout, že správní orgány činily své závěry i s ohledem na důvodovou zprávu k § 2 zákona o hazardních hrách, která se zabývá výkladem pojmu bydliště a judikaturou SDEU, kdy se pro účely právní úpravy bydlištěm rozumí zejména faktický stav, tj. stálý byt či místo, kde má daná osoba úmysl zdržovat se trvale. Právem pak v této souvislosti poukázaly na konkrétní zjištění skutkového stavu, dle kterého zaměstnanec ministerstva v rámci procesu registrace uživatelského konta vyplnil další požadované identifikační a kontaktní údaje, tj. konkrétní adresu, z níž je zjevné, že se nachází na území hl. m. Prahy, čímž provedl faktickou registraci uživatelského konta s bydlištěm v ČR. Na podkladě toho, že žalobce takovou registraci v rozhodné době připustil, následně zaměstnanci ministerstva umožnil vklad peněžních prostředků i samotnou realizaci hazardní hry, a v rámci své internetové stránky přednastavil pro snadnější registraci osob s bydlištěm na území ČR volbu české měny a české telefonní předvolby, lze bez rozumných pochybností uzavřít, že je z těchto jednotlivých indicií, každé zvlášť a v jejich vzájemné souvislosti, s přihlédnutím ke zjištěním z obchodních podmínek žalobce a povinností žalobce z AML legislativy, zřejmé jeho zaměření se, resp. cílení na osoby, které mají bydliště na území České republiky.
51. Soud zdůrazňuje, že skutková zjištění v projednávané věci v kontextu obchodních podmínek, ve kterých žalobce vyjmul určité země z působnosti svých internetových stránek, ale u České republiky tak neučinil, odstraňují pochybnost ministryně v jejím druhém zrušujícím rozhodnutí, dle kterého „samo o sobě“ takové indicie nepostačují, neboť není zřejmé, zda pouze nedošlo k neprovedení customizace v podobě vyřazení těchto položek ze standardních knihoven, používaných pro vývoj webových stránek. Právě z obchodních

podmínek žalobce je totiž patrné, že tento aktivně vyjímá z působnosti svých internetových stránek jednotlivé země, ale u České republiky tak nečiní. Argumentace obou správních orgánů tak byla (nejen) v tomto doplněna a zjištěný skutkový stav komplexně posouzen, přičemž takové posouzení podle stanoviska soudu přesvědčivě odůvodňuje, že se žalobce svým jednáním zaměřoval, cílil na osoby s bydlištěm na území ČR ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách.

52. Žalovaný v této souvislosti opodstatněně z části použil pro svou argumentaci rozsudky SDEU (ve věci C-218/12 a ve věci C-190/11), kdy s přihlédnutím k druhému zrušujícímu rozhodnutí ministryně financí, která ve vztahu k těmto rozsudkům poukazovala na odlišný skutkový stav (účast na hazardní hře prostřednictvím automatizovaných funkcí webových stránek), správně uvedl, že v případě, kdy probíhá identifikace a kontrola klienta podle AML legislativy, je takový obchodní vztah blíže kontaktům v případech uvedených v rozsudcích SDEU, než pouhé automatické funkci webových stránek (str. 32 žalobou napadeného rozhodnutí).
53. K tomu soudu dodává, že ve shodě se správními orgány shledává výčet indicií zaměřených se na český trh, uvedený ve druhém zrušujícím rozhodnutí ministryně a v důvodové zprávě k zákonu o dani z hazardních her, za pouze příkladný (demonstrativní), protože lze vycházet i z indicií v něm neuvedených.
54. Soud přisvědčuje žalobci, že žalovaný přijal jeho argumentaci, že zákon o hazardních hrách nestanoví zahraničním provozovatelům povinnost blokovat českou IP adresu. Žalovaný k tomu však správně odkázal na § 123 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, který zakazuje provozovat hazardní hru bez povolení.
55. Lze tak jen vejít na závěry správních orgánů, že si žalobce, jako osoba zabývající se provozováním hazardních her jako podnikatelskou činností, při vědomí povinností, vyplývajících z legislativy AML měl být vědom toho, že podléhá jako poskytovatel služeb hazardních her v členských státech EU regulaci dle čl. 47 Směrnice, a byl proto povinen si podmínky této regulace před započítím provozování služeb hazardních her ve státech EU, a tedy i na území České republiky, ověřit.
56. Za souladné se zákonem soud proto považuje závěry správních orgánů, že jednání žalobce naplnilo ustanovení § 2 odst. 2 zákona o hazardních hrách, neboť se svým jednáním (i jen z části) zaměřil, resp. cílil mimo jiné na osoby s bydlištěm na území ČR, kdy v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona provozoval na své internetové stránce casinoroom.com technickou hru dle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách dálkovým přístupem prostřednictvím internetu bez jakéhokoliv omezení při zakládání hráčského účtu a přijímání nových sázek, přičemž internetová stránka umožňovala registraci osob s bydlištěm na území ČR, vklad peněžních prostředků na uživatelské konto a po zaplacení sázky v české měně účast na samotné hazardní hře, aniž by bylo žalobci vydáno povolení k jejímu provozování dle zákona o hazardních hrách.
57. Pokud žalobce poukazoval na to, že k přednastavení české předvolby a české měny došlo bez jeho úmyslu, soud zdůrazňuje, že jeho odpovědnost za dané přestupkové jednání je objektivní, tedy bez ohledu na jeho zavinění, které se nezkoumá. Zákon o hazardních hrách se ve své přestupkové části od tohoto konceptu neodchyluje a ani přestupek dle § 123 odst.

1 písm. b) téhož zákona, spočívající v porušení zákazu provozovat hazardní hru v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b), jako úmyslný koncipován není, jak žalovaný správně podotkl ve vyjádření k žalobě. Soud v této souvislosti vešel na stanovisko žalovaného, že je postoj žalobce v rozporu s legislativním vývojem posledních let.

58. Soud k tomu dále zdůrazňuje dlouhodobou snahu zákonodárce, podporovanou judikaturou správních soudů a Ústavního soudu (např. Pl. ÚS 15/15), regulovat hazardní hry z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví, vše ve snaze předcházet patologickým jevům spjatých s hazardním hráčstvím, kdy právě ochrana veřejného pořádku a snaha přispět k ochraně spotřebitelů, a to především s ohledem na vysoký a častý výskyt patologického hráčství a nezastavitelný technologický vývoj (zejména rostoucí využívání internetu) bylo hlavním cílem přijetí zákona o hazardních hrách.
59. Na základě shora uvedeného soud nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, že žalovaný a ministerstvo porušili zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu a rozhodli v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, kdy okolnosti, které by zpochybnilly naplnění skutkové podstaty daného přestupku, ze zjištěného skutkového stavu nevyplynuly.
60. Pro úplnost soud k tvrzení žalobce o nepřiléhavosti poukazu žalovaného na rozsudek osmého senátu uvádí, že i když se v tamní věci jednalo o částečně odlišný skutkový stav, rozhodující osmý senát se k otázce zaměření, resp. cílení na osoby s bydlištěm na území ČR vyjádřil. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že daný odkaz na právní názor na stejnou právní otázku (posouzení zaměření, resp. cílení na osoby s bydlištěm na území ČR) užil na podporu svého (obdobného) právního závěru. Přitom je z jeho argumentace patrné, že si byl vědom pozdějšího data rozsudku osmého senátu, oproti posuzování v nyní projednávané věci v běhu času. Odkaz žalovaného proto nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
61. V dalším soud odkazuje na precizní odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť neshledává účelným jejich zevrubné a podrobné posouzení opakovat.
62. Žalobní námitky nejsou důvodné.
63. Soud neshledal opodstatněným ani návrh žalobce na moderaci uložené pokuty, kterou žalobce považoval za zjevně nepřiměřenou.
64. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud od trestu upustit nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, pokud byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Takové okolnosti však soud v nyní projednávané věci nejsou dány. Žalobci byla za daný přestupek uložena pokuta ve výši 5 000 000 Kč, přičemž podle § 123 odst. 7 písm. a) lze za daný přestupek uložit maximální pokutu ve výši 50 000 000 Kč. Z toho je zřejmé, že výměra pokuty je ve výši 10 % možné maximální sankce.
65. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k výši pokuty a úvahám, které správní orgány k uložení pokuty žalobci v tomto rozsahu vedly, je patrné, že se zabývaly všemi relevantními skutečnostmi, které jim zákonná úprava při stanovení a určení druhu a výměry přiměřeného trestu ukládá, přihlížely k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, jakož i k povaze činnosti žalobce. Hodnotily rovněž míru společenské škodlivosti a zohlednily, že porušení zákona o hazardních hrách

daným přestupkem je natolik závažným porušením zákonem chráněných zájmů, že nelze uvažovat o upuštění od potrestání ani napomenutí. Přihlédly i k tomu, že žalobce provozuje internetové hazardní hry jako podnikatel za účelem dosažení zisku, ke spáchání přestupku se nedoznal, peníze získané nezákonným provozováním hry nevrátil a od svého jednání upustil až pod hrozbou postihu ze strany správních orgánů.

66. Dále správní orgány vyšly z potřeby individuální i generální prevence, naplnění účelu trestu, zohlednily jako první kritérium význam zákonem chráněného zájmu, jímž je naléhavý společenský zájem na právní regulaci hazardu, kdy právě technické hry (§ 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách) lze označit za nejvíce nebezpečné. K tomu důvodně poukázaly na výše již zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018 sp. zn. PL.ÚS 15/15. Zabývaly se rovněž následkem přestupku, dotčením osob a délkou doby trvání protiprávního jednání.
67. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by žalovaný „*zcela pominul další okolnosti, k nimž je dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky povinen přihlédnout*“. Žalovaný tak konkrétně učinil posouzením povahy a závažnosti přestupku na str. 35 až 36 svého rozhodnutí ve spojení se str. 6 a násl. rozhodnutí ministerstva. Přitěžující a polehčující okolnosti žalovaný vypořádal na str. 39 až 40 žalobou napadeného rozhodnutí, k povaze činnosti žalobce se pak vyjádřil na jeho str. 40 až 41. Oba správní orgány uvažily i dobu trvání protiprávního jednání (nejen) ode dne 24. 10. 2018, ale dále až do dne 10. 12. 2018, kdy sám žalobce uvedl, že jeho webové stránky nejsou pro osoby s bydlištěm na území ČR nadále přístupné, a uvedly důvody, pro které na argumentaci žalobce nevěšly. K tomu soudu dále uvádí, že jako polehčující okolnost ve smyslu § 39 písm. c) zákona o přestupcích ministerstvo a žalovaný například zohlednili, že žalobce ve správním řízení aktivně vystupoval a pokračování trvajícího protiprávního stavu sám aktivně ukončil, byť nelze odhlédnout od skutečnosti, že kdyby tak neučinil, byly by jeho stránky zablokovány rozhodnutím správního orgánu. Jako polehčující okolnost vzaly správní orgány rovněž v úvahu, že žalobce nebyl dosud na území ČR trestán, a za výraznou polehčující okolnost považovaly zjištění, že žalobce jím provozované hry v České republice nepropagoval.
68. Správní orgány dále přihlédly i k povinnostem, vyplývajícím pro žalobce z AML legislativy, i k tomu, že žalobcem uváděná sebeomezující opatření nesplňovala požadavky stanovené zákonem o hazardních hrách.
69. Ministerstvo a žalovaný se zabývali také zkoumáním majetkových poměrů žalobce a odmítli jeho argument, že spoléhá na finanční pomoc zejména od mateřské společnosti, protože by jakákoli pokuta mohla nepříznivou ekonomickou situaci výrazně zhoršit a ohrozit jeho další fungování. Právnem dovodili, že nelze připustit stav, kdy se bude pachatel dopouštět protiprávního jednání, avšak nebude za ně potrestán s odkazem na své špatné hospodaření. Vyšli při tom z judikatury správních soudů, dle které je třeba vzít v úvahu i institut posečkáni, rozložení na splátky a konstatovali, že uložená pokuta pro subjekt, který provozuje internetové hazardní hry ve třech evropských zemích, nemůže mít likvidační charakter, ani není k jeho majetkovým poměrům zjevně nepřiměřená, a poučily žalobce o možnosti podat žádost o rozložení úhrady na splátky k příslušnému správci daně.
70. V dalším soud odkazuje na výstižné a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí ministerstva na str. 6 a následující prvostupňového rozhodnutí, jak je ostatně rekapitulováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a uvádí, že tomuto posouzení plně přisvědčuje.

71. Pro úplnost soud závěrem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 6/2021-35, který k typově stejně závažnému přestupku v bodě 44 a následující zejména uvedl „...bez povolení provozoval internetovou technickou hru, což je obecně posuzováno jako spáchání velmi závažného správního deliktu, o čemž svědčí jeho typová závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil především maximální výší pokuty; podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách je sazba pokuty 0 Kč až 50 000 000 Kč. [45] V tomto rozmezí se žalovaný pohyboval, meze správního uvážení tedy nepřekročil, ani správní uvážení nezneužil. Uložená pokuta v dolní polovině maximální sazby (10 %) odpovídá povaze a závažnosti daného protiprávního jednání. [46] A dále „...zvýšené riziko provozování hazardních her na internetu, které je „(obecně) podstatně hůře kontrolovatelné i nebezpečnější, a to již tím, že se k internetovým hrám při absenci účinné regulace lze připojit v podstatě odkudkoli, mohou se jich účastnit snadno i děti nebo patologičtí hráči, hry probíhají rychleji a jde v nich o vyšší částky. Nelegální hazardní hry na internetu často unikají jakémukoli zdanění, a to jak v cílové zemi, kde jsou nabízeny, tak i v zemi, odkud jsou provozovány. Tím, že nepodléhají regulaci ani zdanění, nabízejí výhodnější kurzy (výhry), pro hráče jsou atraktivní a navíc je neomezují co do věku, limitů sázek apod. - tomu mají zabránit napadená ustanovení“ (bod 25.). [48] Roli internetu jako zvláštního „kanálu“ nabízení hazardních her, který může podstatně zvyšovat společenskou nebezpečnost, resp. škodlivost těchto her, nelze přehlížet, což plyne nejen z judikatury Ústavního soudu, ale i Soudního dvora – srov. např. rozsudek ze dne 8. 9. 2009, věc C-42/07, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International Ltd, nebo na něho navazující již výše uvedený rozsudek ve věci C46/08, Carmen Media Group Ltd, v němž Soudní dvůr poznamenal, „že jelikož mezi spotřebitelem a hospodářským subjektem neexistuje přímý kontakt, hazardní hry přístupné prostřednictvím internetu s sebou nesou oproti tradičním trhům těchto her odlišná a zvýšená rizika, pokud jde o případné podvody, jichž se hospodářské subjekty dopustí vůči spotřebitelům...“ (bod 102.). Současně uvedl, „že se charakteristiky vlastní nabídky hazardních her prostřednictvím internetu mohou stejným způsobem ukázat ve srovnání s tradičními trhy hazardních her jako zdroj odlišných a zvýšených rizik v oblasti ochrany spotřebitelů a zvláště mladistvých a osob, které mají zvláštní sklon ke hrám nebo u nichž se může takový sklon rozvinout. Vedle neexistence přímého kontaktu mezi spotřebitelem a hospodářským subjektem, jež byla uvedena výše, představují obzvláště snadný a nepřetržitý přístup k hrám nabízeným na internetu, jakož i potenciálně zvýšený objem a četnost takové nabídky mezinárodní povahy v prostředí, které se mimoto vyznačuje izolovaností hráče, anonymitou a neexistencí sociální kontroly, právě ony faktory, jež mohou podporovat rozvoj hráčské závislosti a vést k nadměrným výdajům za hru, a tudíž i prohloubit s tím související negativní sociální a morální důsledky, které jsou vyzdvihovány ustálenou judikaturou“ (bod 103.). Aby NSS uzavřel „...stěžovatelka měla možnost požádat o vydání základního povolení k provozování hazardních her v České republice, což neučinila. Nese proto odpovědnost za správní delikty, za které jí byla uložena pokuta. Její konkrétní výše odpovídá zákonné sazbě a je výsledkem správního uvážení založeného na individuálním hodnocení protiprávního jednání stěžovatelky, do něhož Nejvyšší správní soud neshledal důvod jakkoli zasahovat.“

V. Závěr a náklady řízení

72. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

73. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. března 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu